

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.R., proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň,
Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. dubna 2014
č.j. DSH/3219/14

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravní úřad čj. OD/1713/14/Ka ze dne 10.2.2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě nesouhlasil s konstatováním správního orgánu prvního stupně odkazujícího na vyjádření společnosti Dräger Safety s.r.o., podle něhož „dochází k odeznění vlivu jednotlivých komponent, a to pralinek, likérové čokolády a ústních sprejů, ve kterých je vysoce koncentrovaný alkohol, což se týká i léků, které by mohly obsahovat alkohol, kdy po 5 minutách je tato hodnota téměř nulová“. Z toho podle žalobce vyplývá, že zcela nulová

hodnota být nemusí, tudíž 0,05 promile alkoholu v těle mohlo být tohoto důsledkem. Žalobce tvrdil, že mu správní orgán neumožnil provedení výsledku svědků, jimiž byl žalobce připraven prokázat, že minimálně mnoho hodin před jízdou žádný alkohol nepožil. Podle žalobce měl správní orgán minimálně rozhodnout v souladu se zásadou in dubio pro reo.

Žalobce dále namítal, že hlídka PČR mu měla nabídnout podrobení se laboratornímu rozboru krve, přičemž opomněla aplikovat zásadu poučovací v rozporu s článkem 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zásadu hospodárnosti stanovenou v § 6 odst. 2 správního řádu.

Žalobce dále poukazoval na to, že dne 18.5.2013 měl údajně též řídit motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, avšak v dané věci byl proveden laboratorní rozbor krve a byla zjištěna hodnota 0,01 promile alkoholu v těle a správní orgán záležitost odložil. Žalobce poukazoval na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož má správní orgán dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalobce rovněž namítal, že vyrozumění o ústním jednání konaném 7.2.2014 obdržel až 17.2.2014. Žalobce poukázal na § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož je třeba písemnosti v řízení doručovat zastoupenému, pokud má v řízení něco osobně konat. Žalobce vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1As 100/2008-61, podle něhož „zástupce svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. I písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci. Tato zásada je prolomena výjimkou uvozenou odst. 2, podle níž zastoupenému se doručí takové písemnosti, které jej povolávají v daném řízení něco osobně vykonat“. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného o obstrukčním jednání žalobce s tím, že pokud byla dvě prvostupňová rozhodnutí zrušena pro nezákonnost, nelze klást k tíži žalobci, že řízení prodlužuje.

Žalobce také namítal, že žalovaný zamítl námitku podjatosti úřední osoby bez věrohodného odůvodnění. Podle žalobce samotná skutečnost, že věc byla dvakrát vrácena k novému projednání a rozhodnutí vždy z toho důvodu, že žalobci nebylo umožněno ve věci se vyjádřit, svědčí podle žalobce o nekorektnosti postupu správního orgánu vůči němu.

Kromě zrušení napadeného rozhodnutí žalobce alternativně navrhl upuštění od sankce zákazu řízení všech motorových vozidel z toho důvodu, že již téměř polovina sankce uplynula započtením doby, po kterou byl žalobci zadržen řidičský průkaz, a dále s ohledem na to, že je uložená sankce nepřiměřená.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce opomíjí, že výsledek dechové zkoušky nebyl 0,05 promile, nýbrž 0,29 promile. Od této hodnoty byla odečtena nejvyšší možná odchylka měření přístrojem Dräger 0,04 promile a nejvyšší možná fyziologická hodnota alkoholu v krvi 0,2 promile. Tato může být způsobena jinými vlivy než požitím alkoholu (léky, aktuální zdravotní stav apod.). Je-li hodnota i po tomto odečtení vyšší než 0,00, je prokázáno, že žalobce požil alkohol (ve formě alkoholického nápoje či ve formě jiné). Pro eliminaci zkreslení jinými vlivy se provádí opakovaná dechová zkouška. Žalovaný odkázal na metodiku ČMI, z níž vychází judikatura NSS – „pracovní postup č. 114-MC-

C008-08-metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu“. V kapitole 3.2.3 se uvádí, „pokud jsou přítomné ve vydechovaném vzduchu součásti léčiv nebo produkty abnormálního metabolismu, mohou mít vliv na výsledek měření. Míra takového ovlivnění je zcela zanedbatelná, hlavně s ohledem na vyhodnocení v rámci dechové zkoušky (viz kapitola osmá a devátá – odečítání hodnot 0,2 a 0,04 promile od výsledku zkoušky).“ Po odečtení možné fyziologické hladiny alkoholu je vliv jiných látek než alkoholu za předpokladu, že opakovaná dechová zkouška je v limitu, vyloučen. Ohledně možnosti odběru krve je odběr krve stanoven právně na roveň dechové zkoušce, tedy není potřeba ho provádět (§ 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb.). Žalovaný poukázal na to, že v záznamu o kontrole řidiče podepsaném žalobcem je zaznamenáno vyjádření žalobce, že předmětného dne v 19:30 hod. požil jedno desetistupňové pivo. Dále ze spisu podle žalovaného vyplývá, že řidič se práva požadovat lékařské vyšetření výslovně vzdal. To vyplývá jak z úředního záznamu PČR, tak i ze záznamu o kontrole řidiče podezřelého z užití návykové látky, který má důkazní hodnotu, neboť je podepsán žalobcem, který se do něho i písemně vyjádřil. O možnosti žádat lékařské vyšetření tedy žalobce prokazatelně věděl, sám se toho však výslovně vzdal. Z žádného z předpisů nevyplývá povinnost poučovat o možnosti žádat lékařské vyšetření, přesto na toto žalobce byl písemně upozorněn. Dále podle žalovaného žalobce jako osoba odborně způsobilá má znát zákon o provozu na pozemních komunikacích, včetně § 16 zákona č. 379/2005 Sb. K případu zastavení řízení u hladiny 0,01 promile alkoholu žalovaný poukázal na to, že se o tuto hodnotu jednalo ještě před odečtením možné fyziologické hladiny 0,2 promile. Řidič před jízdou nesmí požit nejen alkoholický nápoj, nýbrž ani jinou látku obsahující alkohol (např. léky s obsahem alkoholu) – viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2As 56/2011-79. Žalovaný poukázal na to, že touto námitkou se zabýval na podkladě námítky v druhém odvolání žalobce, tedy v předchozím zrušujícím rozhodnutí, kde byla vypořádána. Osobní účast u jednání nebyla v dané věci podle žalovaného nutná, žalobce se nemusel vyjadřovat osobně, nýbrž též prostřednictvím zmocněnce. Výslech žalobce byl již v minulosti procesně použitelným způsobem proveden, kdy žalobce odmítl vypovídat, tudíž nebylo třeba výslech znovu opakovat. Výjimka z doručování výhradně zástupci dle § 34 odst. 2 správního řádu se tedy neuplatní. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **4As 120/2014-21** ze dne 24.7.2014, podle něhož „ústní jednání ve věci obvinění z přestupku dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích není případem, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu). Není vadou řízení, pokud je předvolání v takovém případě doručeno pouze zástupci obviněného.“ Vyrozumění o konání ústního jednání, jež správní orgán prvního stupně po obdržení vypovězení plné moci zaslal v souladu se zásadou dobré správy i samotnému žalobci, je pouhým vyrozuměním, když samotné předvolání bylo doručeno tehdejší zástupkyni dne 27.1.2014 do datové schránky, přičemž je čistě na vztahu zástupce a zastoupeného, jakým způsobem si budou písemnosti předávat. Obstrukční snahy žalobce jsou dle žalovaného ze spisu zcela zřejmé, kdy např. údajná nemoc žalobce bránící v účasti na jednání zjevně nebránila v účasti na rekvalifikačním kurzu. Vypovězením plné moci několik desítek minut po doručení předvolání také podle žalovaného o ledasčem svědčí.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam PČR, podle něhož dne 15.5.2013 ve 22:35 hod. bylo zastaveno vozidlo žalobce WV Golf RZ ... v Klatovech, ulice Za kasárny, jedoucí ve směru jízdy od ulice Domažlická. Řidič byl vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Dle prvního testu přístrojem Dräger 7510 ve 22:38 hod. byl naměřen pozitivní výsledek 0,29 promile alkoholu v krvi. Ve 22:43 hod. byl výsledek

měření 0,26 promile alkoholu v krvi. Řidič měl uvést, že požil celkem 0,5 litru desetistupňového piva mezi 18 hod a 19:30 hod. Na místě kontroly žádal lékařské vyšetření spojené s odběrem krve, proto byl převezen do NSP Klatovy, kde se tohoto svého práva vzdal. Součástí spisu jsou i výstupy z měření přístrojem Dräger 7510 podepsané žalobcem. Dále byl pořízen úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů, kde jsou uvedeny změřené hodnoty, dále sdělení řidiče o tom, zda požil alkoholický nápoj, odpovídající úřednímu záznamu PČR a následuje vyjádření žalobce včetně jeho podpisu, že je možné, že vdechl výpary oštrikovačů. Uznává požití piva, dle výše popsaného, nicméně uvážil, že řídit může, ač užil léky na bolest. Součástí spisu je i ověřovací list ČMI ze dne 25.1.2013 ohledně přístroje Dräger Alcotest 7510 Standard, včetně kalibračního protokolu.

Správní spis také obsahuje úřední záznam PČR ze dne 18.5.2013, podle něhož v tento den ve 21:05 hod. žalobce byl zastaven v obci Běšiny, při řízení motorového vozidla BMW RZ... byl vyzván k dechové zkoušce přístrojem Dräger, při které byl výsledek měření 0,13 promile alkoholu v dechu a po opakované zkoušce po pěti minutách 0,11 promile alkoholu v dechu. Při podávání vysvětlení žalobce popřel požití alkoholu či jiné návykové látky s tím, že v tento den požil pouze dvě tablety léku Diclofenac. Do oznámení o přestupku se žalobce vyjádřil tak, že používá pouze léky na tišení bolesti, které nevylučují řízení motorového vozidla. V tento den nepožil žádný alkohol, kategoricky to odmítl. Dle následujícího lékařského vyšetření byl zjištěn alkohol v krvi 0,01 gram/kg.

Při jednání dne 3.7.2013 žalobce uvedl, že se bez přítomnosti svého právního zástupce nebude k věci vyjadřovat. Podle záznamu ze dne 21.6.2013 správní orgán podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích odložil věc podezření ze spáchání přestupku dne 18.5.2013 s tím, že nebylo prokázáno řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu.

První rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci samé ze dne 3.7.2013 žalovaný dne 16.9.2013 zrušil s tím, že se správní orgán nezabýval tvrzením žalobce o vdechnutí výparů oštrikovačů a možností ovlivnění dechové zkoušky léky.

Správní orgán prvního stupně opatřil následně vyjádření společnosti Dräger Safety s.r.o. ze dne 8.3.2010, podle kterého koncentrovaný alkohol v ústní dutině může ovlivnit měřenou hodnotu alkoholu v dechu. Pro zamezení tohoto vlivu jsou v návodu k použití přístroje na str. 7 stanoveny požadavky na testovanou osobu. V případě dodržení těchto podmínek je vyloučen vliv koncentrovaného alkoholu v ústech na měřenou hodnotu. Odeznění vlivu koncentrovaného alkoholu v ústech, podaného v malém množství je vyjádřeno na grafu ve vztahu k likérové čokoládě, ústnímu spreji a pralínkám, přičemž je z grafu zřejmé, že v rozmezí pěti minut tyto vlivy zcela vymizí.

Správní orgán prvního stupně opět předvolal žalobce k jednání na 18.11.2013, přičemž v tento den dle úředního záznamu telefonicky žalobce sdělil omluvu z jednání z důvodu nemoci spolu se žádostí o přeložení jednání. Správní orgán poučil žalobce o nutnosti písemně potvrdit telefonickou omluvu do 5 dnů, včetně doložení důvodu. Byl telefonicky domluven nový termín jednání dne 27.11.2013 s tím, že pokud se k tomuto jednání žalobce nedostaví bez řádné omluvy, bude jednáno v jeho nepřítomnosti. Rozhodnutím datovaným 26.11.2013 správní orgán prvního stupně znovu uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Dne

27.11.2013 došla správnímu orgánu omluva žalobce z jednání nařízeného na 27.11.2013 s tím, že pracovní neschopnost doložená přiloženým rozhodnutím datovaná 8.11.2013 nadále trvá. Ze Správy krajské pobočky v Plzni, Úřadu práce ČR ze dne 11.12.2013 vyplynulo, že žalobce odchodil každodenní rekvalifikační kurz ve dnech 23.10. až 25.11.2013.

Rozhodnutím ze dne 21.1.2014 žalovaný zrušil druhé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že správní orgán mohl oprávněně navodit v žalobci dojem, že jeho omluva byla akceptována a že se bude konat další jednání dne 27.11.2013, které se však již nekonalo. Tuto procesní vadu nebylo možné zhojit dodatečným zjištěním, že omluva žalobce je ryze účelová. Lze to však vzít v úvahu při hodnocení dalších omluv do budoucna, neboť z takového přístupu žalobce je jasně patrná obstrukční snaha. K námitce žalobce ohledně téměř nulové hodnoty alkoholu, což mohlo být důsledkem léků, které by mohly obsahovat alkohol, žalovaný uvedl, že právě za účelem eliminace případného vlivu ústních sprejů či kapalin do odšťikovačů či výparů alkoholu z jiného zdroje se od hodnoty získané přístrojem Dräger odečítá tzv. fyziologická hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,2 promile. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS čj. **2As 56/2011-79**, podle něhož pojem orientační dechová zkouška je nutno chápat tak, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto přibližnost lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje, která činí 0,04 promile, a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 promile, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst, a takto ho tedy korigovat ve prospěch řidiče, což se v dané věci stalo. Současně během kontroly musí být provedeny nejméně dvě zkoušky v odstupu cca 5 minut, přičemž výsledky obou se nesmějí lišit o více jak 10 %. Pokud by první dechová zkouška byla ovlivněna výparů z odšťikovačů či užitím ústního spreje, druhá zkouška by se již zřetelně nevešla do limitu desetiprocentního rozdílu. Vyjádření výrobce měřícího zařízení nebylo v dané věci nezbytné (uvedené rozebírá četná judikatura), užití tohoto podkladu však není na škodu, naopak dokládá uvedené. Podle žalovaného pokud účinky ústního spreje obsahujícího alkohol bezprostředně stříknutého do dutiny ústní odezní po čtyřech minutách, tím spíše odezní účinek výparů kapaliny z odšťikovačů, který není bezprostředně aplikován do dutiny ústní. I kdyby žalobce požil takové množství léků, které by mělo za následek vyšší hodnotu alkoholu v krvi, než činí tzv. fyziologická hodnota alkoholu, tedy 0,2 promile, odpovědnosti za přestupek by se nezprostil. Podle § 3 zákona o přestupcích totiž k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Pokud někdo užije léky a následně hodlá řídit motorové vozidlo, je na něm, aby si přečetl příbalový leták, kde musí být obsaženo, zda lék obsahuje alkohol, eventuálně jinak omezuje žalobce v řízení motorového vozidla. Je vcelku nepodstatné, zda je žalobce během řízení motorového vozidla ovlivněn alkoholem, který se dostal do těla v důsledku užití piva nebo např. kapek tlumících bolest hlavy. Podstatné je, že schopnost řídit motorové vozidlo je snížena. Podle rozsudku NSS čj. **2As 56/2011-79** „k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti (§ 3 zákona o přestupcích). Tedy i v případě, že se alkohol dostal do těla stěžovatele prostřednictvím léků, měl stěžovatel vzhledem k okolnostem vědět, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.“ Dechová zkouška je dle platné právní úpravy postavena na roveň odběru krve. Podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami se neprovádí

odborné lékařské vyšetření v případech, kdy orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu spočívá v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. V daném případě tyto podmínky (stanovené vyhláškou Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb.) byly splněny, neboť dvě dechové zkoušky po sobě jdoucí byly ve vzájemné toleranci 10 %. Policejní orgán nemá povinnost poučovat o možnosti podrobit se krevní zkoušce. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění je osobou odborně způsobilou, tudíž musí znát práva a povinnosti řidiče.

Správní orgán prvního stupně znovu předvolal žalobce prostřednictvím zmocněnkyně Mgr. V.Š., k jednání na 7.2.2014, přičemž předvolání bylo do datové schránky zástupkyně doručeno 27.1.2014. Písemností z téhož dne zástupkyně správnímu orgánu sdělila, že dnešního dne obdržela předvolání k jednání v dané věci. S ohledem na to, že právní zastoupení bylo ukončeno 24.1.2014, kdy zmocněnkyně rovněž předala svému zmocněnci rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2014, požádala zmocněnkyně, aby bylo předvolání k jednání zasláno přímo k rukám žalobce. Správní orgán prvního stupně zaslal žalobci vyrozumění o termínu ústního jednání dne 7.2.2014, které bylo žalobci doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence. Podle doručanky byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 4.2.2014, kdy byl žalobce vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení a následně dne 17.2. byla zásilka vložena do schránky. Současně správní orgán prvního stupně sdělil zmocněnkyni žalobce, že termín jednání dne 7.2.2014 zůstává v platnosti s tím, že je na zmocněnkyni informovat o tom žalobce.

Plná moc pro Mgr. V.Š. byla správnímu orgánu předložena spolu s druhým odvoláním žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu. Je datována 4.12.2013 a obsahuje zmocnění k zastupování v předmětném přestupkovém řízení včetně zastupování ve věci odvolání v řízení před Krajským úřadem Plzeňského kraje.

Dne 5.2.2014 došlo správnímu orgánu sdělení Mgr. V.Š. ze dne 4.2.2014, že dne 27.1.2014, kdy obdržela předvolání k jednání, již žalobce právně nezastupovala. Zpráva o ukončení právního zastoupení byla odeslána 27.1.2014 v 15:30 hod., tedy první pracovní den následující po ukončení právního zastoupení, a stejný den, kdy bylo doručeno předvolání. Zmocněnkyně tak odmítla odpovědnost za informování žalobce o existenci předvolání. K tomu předložila dohodu o ukončení právního zastoupení uzavřenou se žalobcem 24.1.2014.

Z doručanky o datové zprávě zaslané správnímu orgánu prvního stupně 27.1.2014 zmocněnkyní a informující o ukončení zastupování vyplývá, že zpráva byla do datové schránky dodána 27.1.2014 ve 20:37 hod. a doručena správnímu orgánu 28.1.2014 v 6:00 hod.

Současně je zřejmé, že předvolání bylo zástupkyni žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 27.1.2014 v 19:09 hod.

K jednání dne 7.2.2014 se žalobce ani zmocněnkyně nedostavili.

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 10.2.2014 uvedl, že předvolání k jednání na 7.2.2014 považuje za řádně doručené zástupkyni žalobce. To z toho důvodu, že

skutečnost, že došlo 24.1.2014 k vypovězení zastoupení, sama o sobě neznamena, že by nemohlo být i po tomto datu předvolání k jednání řádně doručeno zástupci. Vypovězení plné moci totiž nabývá vůči správnímu orgánu účinnosti až v momentu, kdy mu bylo oznámeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.4.2009 čj. **1As 32/2009-58**, dostupný na www.nssoud.cz). V dané věci správní orgán doručil zástupkyni předvolání k jednání a až následně mu bylo doručeno oznámení o ukončení zastupování. Bylo totiž povinností zástupkyně informovat svého klienta o termínu jednání. O tomto byla písemně informována 30.1.2014. Z opatrnosti správní orgán o této skutečnosti informoval i žalobce. Bylo tak na rozhodnutí žalobce, zda se k nařízenému jednání dostaví.

Správní orgán měl za prokázané důkazy obsaženými ve správním spise, že žalobce řídil předmětného dne motorové vozidlo pod vlivem alkoholu (dle výsledku dechové zkoušky na přístroji Dräger Alcotest v minimálním prokazatelném zjištěném množství 0,05 promile alkoholu v těle, po odečtení možné odchylky v měření). K tomuto závěru dospěl především na základě dechových zkoušek kalibrovaným přístrojem Alcotest. V souladu s § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. je výsledek orientačního vyšetření zjišťujícího obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené tímto analyzátozem alkoholu v dechu, který je schválen českým metrologickým institutem, dostačujícím důkazem o přítomnosti alkoholu v těle, a to s ohledem na naměřenou hodnotu 0,29 promile při první dechové zkoušce, neboť výsledek druhé dechové zkoušky 0,26 promile je v toleranci 10 % ve vztahu k první zkoušce. Naměřenou hodnotu při první zkoušce bere správní orgán jako prokazující, neboť tato byla v toleranci nejbližší době řízení, a proto spolehlivě prokázala jízdu pod vlivem alkoholu. Vzhledem k tomu dospěl správní orgán k závěru po odečtení možné odchylky měřícího přístroje a fyziologické hodnoty alkoholu v těle 0,24 promile (viz metodika Ministerstva dopravy ze dne 7.5.2009 čj. 285/2009-160-OST), ke konečné hodnotě 0,05 promile alkoholu v těle.

K tvrzení žalobce o možnosti vdechnutí výparů ostříkovačů správní orgán uvedl, že přístroj Alcotest jednoznačně potvrdil požití alkoholu před jízdou. To ve svém vyjádření ostatně na místě kontroly potvrdil i žalobce, který uvedl, že uznává požití piva dle popsaného. Dle obecného vyjádření společnosti Dräger Safety s.r.o., že koncentrovaný alkohol v dutině ústní může ovlivnit měřenou hodnotu alkoholu v dechu, kdy pro zamezení tohoto vlivu jsou v návodu pro použití přístroje uvedeny podmínky a požadavky na testovanou osobu a v případě jejich dodržení je vliv na dechovou zkoušku vyloučen. Ohledně odeznění vlivu jednotlivých komponent, a to pralinek, likérové čokolády a ústních sprejů, v nichž je vysoce koncentrovaný alkohol, což se týká i léků, které by mohly obsahovat alkohol, je po pěti minutách hodnota alkoholu téměř nulová. Z těchto důvodů nemá vliv vdechnutí výparů z tekutiny používané v ostříkovačích. Dechové zkoušky byly provedeny s odstupem více než 5 minut, a proto vdechnuté výpary z kapaliny do ostříkovačů nemohly ovlivnit výsledek zkoušek. Navíc kapalina do ostříkovačů nebyla ani v dutině ústní žalobce. Ani léky na bolest, jejichž požití žalobce uváděl, nemohly ovlivnit hodnotu alkoholu zjištěnou dvěma dechovými zkouškami. Žalobce na místě kontroly uvedl, že požil léky na bolest, neuvedl však druh a název těchto léků. Toto nekonkretizoval ani při jednání. Proto správní orgán nemůže hodnotit jejich případný vliv na organismus žalobce. Žalobce dále měl možnost na místě kontroly požádat policisty o lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a moči, které by jednoznačně určilo, zda žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu či nikoliv. Ze strany policistů

nebyl důvod vyzývat k podrobení se tomuto lékařskému vyšetření, neboť dle metodiky k návodu k použití přístroje byly zkoušky provedeny v pořádku a rozdíl ve dvou po sobě jdoucích naměřených hodnotách nebyl větší než 10 %.

V písemnosti ze dne 7.3.2014, podobně jako v samotném odvolání, žalobce namítal podjatost oprávněné úřední osoby správního orgánu prvního stupně Ing. P.K. s odůvodněním, že tato oprávněná osoba vydala již dvě rozhodnutí, která však vždy byla zrušena odvolacím orgánem. Žalobce následně obdržel třetí rozhodnutí, kterému však mělo předcházet ústní jednání, ale předvolání žalobce obdržel až po datu jednání. Z těchto důvodů má žalobce za to, že oprávněná úřední osoba je ve věci osobně angažovaná a snaží se žalobce za každou cenu uznat vinným ze spáchání přestupku.

Žalovaný **v napadeném rozhodnutí** poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **9Afs 28/2010-79**, podle něhož „podání prostřednictvím datové schránky vůči orgánu veřejné správy je učiněno okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci.“ Podle žalovaného z toho je patrné, že vypovězení plné moci v dané věci bylo až následnou reakcí na doručené předvolání k jednání, když zástupkyni žalobce bylo předvolání doručeno v 19:09 hod., kdy se přihlásila do datové schránky, a správnímu orgánu prvního stupně bylo vypovězení plné moci dodáno do datové schránky až ve 20.37 hod. téhož dne. Vypovězení plné moci je vůči správnímu orgánu účinné až od okamžiku, kdy je mu doručeno, přitom je irelevantní, kdy k vypovězení plné moci ve skutečnosti došlo. Podstatný je okamžik, kdy vypovězení plné moci bylo avizováno správnímu orgánu. Do té doby doručuje správní orgán písemnosti zástupci. Žalovaný poukázal na **§ 28 odst. 2 občanského soudního řádu**, podle něhož „odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči soudu účinné, jakmile mu byly oznámeny.“ Jelikož správní orgán doručil předvolání k jednání v okamžiku, kdy do jeho datové schránky nebylo dodáno oznámení o vypovězení plné moci, je toto doručení nutno považovat na platné. Žalobce tedy byl k jednání na 7.2.2014 řádně předvolán prostřednictvím své zástupkyně. Na ní bylo, aby žalobce o jednání informovala. Zda plnila svoji funkci či nikoliv, je věcí vztahu mezi žalobcem a jeho zástupkyní, stejně jako způsob, jakým se budou vzájemně kontaktovat. Podle § 34 správního řádu zástupce v řízení vystupuje jménem zastoupeného a z úkonu zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Žalobce byl předvolán k jednání v době, kdy nebylo správnímu orgánu oznámeno ukončení zastupování, přičemž osobní účast žalobce u jednání nebyla nezbytná. Žalobce nebyl povinen něco osobně vykonat. Místo žalobce se mohl dostavit zmocněnec. Žalobce sám byl vyslechnut při jednání dne 3.6.2013, kdy se ke skutku odmítl vyjádřit. Výsledky tohoto jednání jsou použitelné pro celé řízení. Žalovaný poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **1As 32/2009-58**, podle něhož „skutečnost, že došlo k vypovězení plné moci, sama o sobě neznamená, že nemohlo být i po tomto datu rozhodnutí řádně doručeno zmocněnci. Ustanovení § 33 a § 34 správního řádu neobsahují žádnou úpravu následků vypovězení plné moci. Je třeba analogicky aplikovat ustanovení § 33b odst. 5 občanského zákoníku z roku 1964, a § 28 odst. 2 občanského soudního řádu, na základě kterých vypovězení plné moci nabývá účinnosti až v momentu, kdy bylo správnímu orgánu oznámeno. Žalovaný také připomněl, že součástí oznámení o ukončení právního zastoupení, doručeného správnímu orgánu 27.1.2014, dohoda o ukončení zastoupení přiložena nebyla, což podle žalovaného naznačuje, že v té době taková dohoda

neexistovala a byla uzavřena až zpětně k datu 24.1.2014. Podle správního orgánu se tak jednalo o ryze účelové vypovězení plné moci ve snaze vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Obstrukční jednání žalobce, resp. jeho zástupce jsou dle žalovaného ze spisu jasně patrné od okamžiku, kdy bylo zrušeno odvolacím orgánem první prvostupňové rozhodnutí ve věci samé. Za zvlášť závažné maření průběhu správního řízení žalovaný považoval fakt, že žalobce se omluvil z jednání nařízeného na 18.11.2013, přičemž v té době byl žalobce účastníkem rekvalifikačního kurzu pořádaného Úřadem práce Plzeňského kraje, který odchodil bez vynechání jediného dne, až do 25.11.2013. Účelové vypovězení plné moci, byť formálně ze strany klienta, je podle žalovaného pokračování nastolené strategie obstrukcí. Žalovaný poukázal i na to, že zástupkyně byla správním orgánem prvního stupně vyzooměna o tom, že termín jednání zůstává v platnosti a že má o tom svého klienta informovat. Současně správní orgán jako výraz dobré správy se pokusil o jednání vyzoomět rovněž samotného žalobce. Tuto písemnost se však nepodařilo před jednáním doručit, neboť všechny písemnosti byly žalobci doručovány fikcí na jím uvedenou adresu pro doručování, což ostatně dle žalovaného rovněž vypovídá o obstrukčních snahách žalobce. Tento postup správního orgánu však nemá vliv na řádnost a včasnost doručení předvolání prostřednictvím zástupkyně. Tvzení žalobce, že se o jednání dozvěděl, až když si vyzvedl dopis ze schránky poté, co se vrátil dne 23.2.2014 ze Slovenska, považuje žalovaný za kuriózní vzhledem k tomu, že z e-mailové adresy žalobce byl 11.2.2014 odeslán e-mail podepsaný žalobcem, ve kterém se uvádí, že dostal od zástupkyně informaci, že mělo být na 7.2.2014 nařízeno jednání. Dle žalovaného pokud žalobce uvádí, že není jeho snahou mařit správní řízení a že vyvíjí velkou snahu se k řízení vyjádřit, konstatoval žalovaný, že s ohledem na skutečnosti patrné ze spisové dokumentace toto snad ani žalobce nemůže ani myslet vážně. Obstrukční snahy jsou dle žalovaného zcela zřejmé.

Dále žalovaný poukázal na **§ 125c odst. 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích** k námitce nepřiměřenosti sankce s tím, že podle tohoto ustanovení od uložení sankce nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.

K námitce podjatosti žalovaný odkázal na **§ 14 odst. 1 správního řádu**. Skutečnost, že řízení trvá již cca 10 měsíců a že rozhodnutí bylo již 2x zrušeno, nemůže podle žalovaného svědčit o poměru Ing. K. k věci, k účastníkům řízení či k jejich zástupcům, z kterého by jen hypoteticky bylo možno pochybovat o jeho nepodjatosti. První rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zrušeno kvůli dílčí nepřezkoumatelnosti, když správní orgán prvního stupně opomenul vypořádat se s vyjádřením žalobce učiněným do oznámení přestupku. Toto je běžně se vyskytující vada rozhodnutí. Ve druhém případě došlo ke zrušení proto, že k obstrukcím žalobce přistoupilo nevhodné poučení v předvolání, díky kterému nebylo možno žalobcovu účelovou interpretaci zcela vyvrátit. Na délce řízení se podle žalovaného projeví i obstrukce žalobce, kdy v době své pracovní neschopnosti a údajné neschopnosti se dostavit k jednání ke správnímu orgánu, pravidelně navštěvoval rekvalifikační kurz. Z průběhu řízení tedy podle žalovaného nevyplývá žádný důvod pochybností o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. K napravení nedostatků rozhodnutí slouží řádné opravné prostředky, jichž bylo využito. Z chování úřední osoby pak není patrné nic nestandardního, ostatně žalobce ani nevhodné chování nekonkretizuje. Z postupu prvostupňového orgánu nelze vyvodit dle žalovaného jakoukoliv osobní angažovanost oprávněné úřední osoby, či jiný zájem na výsledku řízení, než profesní. Postup správního orgánu je v souladu se zákonem. Pokud

žalobce namítal, že Ing. K. zasílal e-mail, tento nebyl jednak podepsán zaručeným elektronickým podpisem, dále nebyl ani doplněn a nelze ho ani chápat jako řádnou a včasnou omluvu, nehledě na to, že nepřítomnost žalobce v ČR nebyla nijak doložena. Pokud žalobce učinil návštěvu u správního orgánu poté, co již bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí, není důvodu, aby o tomto činil správní orgán prvního stupně záznam, když nebyly činěny žádné úřední úkony.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Podle názoru soudu lze v daném případě učinit závěr o spáchání přestupku žalobcem i přes jeho tvrzení o možném ovlivnění výsledků měření vdechnutím kapaliny do ostřikovačů.

Soud sice přisvědčil tvrzení žalobce, že z vyjádření společnosti Dräger Safety s.r.o. o tom, že po 5 minutách je hodnota alkoholu v dechu způsobená léky, ústními spreji nebo likérovými čokoládami „téměř“ nulová, lze vyvodit, že nemusí být „zcela“ nulová. Tato skutečnost však na závěr o odpovědnosti žalobce za přestupek nemá vliv, neboť označené vyjádření nebylo hlavním důkazem pro závěr o zavinění přestupku žalobcem. Především je nutné uvést, že hodnota, která byla naměřena, činila nejprve 0,29 promile, a po několika minutách 0,26 promile alkoholu v dechu. Tedy nikoli žalobcem tvrzených 0,01 promile.

Žalovaný správně poukázal na to, že policisté provedením dvou dechových zkoušek v rozmezí 5 minut postupovali aprobovaným způsobem, jak potvrzuje stávající judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 23.9.2011 čj. **2 As 56/2011-79** (dostupný na www.nssoud.cz), na který se odvolává i žalovaný ve svém v pořadí druhém rozhodnutí o odvolání. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku především připomněl, že v ČR platí tzv. zásada nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. To znamená, že pokud prokáže správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou naplněny znaky skutkové podstaty přestupku.

Podle Nejvyššího správního soudu *„předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 ‰ alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.*

Odchylka měření přístroje (i fyziologické hladiny) totiž byla - ve prospěch stěžovatele - odečtena od naměřené hodnoty. Tím bylo spolehlivě zjištěno minimální množství alkoholu v

krvi u stěžovatele. Odečet byl proveden od výsledku první dechové zkoušky, neboť ta byla provedena nejbližší době, kdy stěžovatel řídil vozidlo.“

Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce na místě kontroly uznal požití alkoholického nápoje, toto uvedl do záznamu a podepsal. Výsledné hodnoty měření provedené kalibrovaným přístrojem žalobce nijak nezpochybnil a rovněž je stvrdil svým podpisem. Za této situace již skutkový stav byl objasněn dostatečně. Uplatnění zásady in dubio pro reo nebylo namístě, neboť absentovaly důvodné pochybnosti o skutkovém zjištění.

Neopodstatněným je podle názoru soudu rovněž tvrzení o nesplnění poučovací povinnosti ze strany policie ohledně možnosti podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Žalobce je, jakožto osoba odborně způsobilá k řízení motorových vozidel, povinen související předpisy znát a není nikde stanovena zvláštní poučovací povinnost v tomto směru. Nadto z výše shrnutého skutkového zjištění jasně vyplývá, že žalobce dokonce možnosti lékařského vyšetření chtěl využít, toto mu bylo umožněno převozem k lékaři, zde se však tohoto svého práva vzdal.

Podle soudu tedy nedošlo ani k porušení **ust. § 16 odst. 2 věty druhé zákona č. 379/2005 Sb.**, podle kterého *spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede*. Z cit. ust. jasně vyplývá, že v případě provedení řádné dechové zkoušky se již lékařské vyšetření zásadně neprovádí.

Soud neshledal důvodnou ani námitku porušení **ust. § 2 odst. 4 správního řádu**, podle kterého má správní orgán povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly. Jak správně poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě, žalobci byl sice naměřen alkohol v dechu jak dne 15.5.2013, tak i dne 18.5.2013, avšak s odlišnými výsledky. V obou případech byla odečtena od naměřených hodnot stejná hodnota (0,24 promile) odpovídající součtu fyziologické hladiny alkoholu v těle a odchylky měřicího přístroje. Ve vztahu k měření provedenému dne 18.5.2013 poté byla výsledná hodnota nulová, proto ohledně tohoto skutku správní orgán prvního stupně správně věc podezření z přestupku podle § 66 zákona o přestupcích odložil.

Pokud jde o námitku pozdního doručení vyrozumění o jednání konaném dne 7.2.2014, soud se ztotožňuje s podrobnou, logickou a správnou argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, která je opřena o relevantní judikaturu NSS.

Podle **§ 33 správního řádu** účastník si může zvolit zmocněnce. Podle **§ 34 správního řádu** zástupce v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Žalobce byl v době, kdy správní orgán odeslal (dodal do datové schránky) předvolání, zastoupen zástupkyní pro celé řízení (jak vyplývá z výše shrnutého obsahu plné moci). Teprve

poté, co zástupkyni bylo předvolání řádně a s dostatečným předstihem před jednáním doručeno, sdělila zástupkyně, že již došlo k ukončení zastoupení. Z výše podrobně popsaného sledu jednotlivých úkonů správního orgánu a zástupkyně je podle soudu nepochybné, že předvolání k jednání prostřednictvím zástupkyně bylo provedeno platným způsobem.

Dále ani po ukončení právního zastoupení nic nebránilo zmocněnkyni v tom, aby o předvolání informovala svého klienta. Nelze přehlédnout, že zmocněnkyně informovala správní orgán o ukončení zastoupení právě vzápětí (v rozmezí několika hodin) poté, co obdržela předvolání k jednání, a současně tvrdila, že předvolání nelze považovat za účinně doručené. Z toho důvodu se podle názoru soudu jeví takové jednání účelovým. Proto byl závěr správních orgánů o řádném doručení uplatněn podle soudu správně. Jiný výklad by umožňoval účastníkům řízení mařit doručování účelovými změnami právního zastoupení.

Soud neakceptoval ani tvrzení žalobce, podle něhož měl žalovaný zamítnout námitku podjatosti bez věrohodného odůvodnění. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že tato námitka byla vypořádána dostatečně podrobně a v souladu se zákonem. Podle **§ 14 odst. 1 správního řádu** *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení.* Z výše popsaného nevyplývá, že by dvojí zrušení prvostupňového rozhodnutí žalovaným bylo provedeno z téhož důvodu – pro znemožnění žalobci se vyjádřit, jak tvrdí žalobce v žalobě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nejprve shledal prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným, poté zjistil dílčí procesní vadu vzniklou v souvislosti s předvoláváním žalobce k jednání. V těchto okolnostech dle soudu nelze shledat podjatost úřední osoby ve smyslu cit. ust. § 14 odst. 1 správního řádu.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce směřující proti nepřiměřenosti uložených sankcí a nákladů řízení. Podle **§ 125c odst. 5 věty druhé zákona č. 361/2000 Sb., za přestupek podle odstavce 1 písm. b), se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.** Z tohoto ust. je zřejmé, že zákaz činnosti byl žalobci uložen na samé spodní hranici zákonné sazby, přičemž podle **§ 125c odst. 8 zákona o silničním provozu** *od uložení této sankce nelze upustit.*

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. září 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková